

[Indenrigsministeren]

administrativ behandling end til domstolsafgørelse.

I de udtalelser, der er afgivet over betænkningen, er et flertal af de hørte myndigheder gået ind for bevarelse af den bestående ordning.

3. Om regeringens standpunkt til de to betænkninger kan jeg udtale følgende:

For *ægteskabssagerne* vedkommende er regeringen af den opfattelse, at den nuværende ordning, der giver mulighed for at vælge mellem domstolsbehandling og administrativ behandling, bør bevares. Det er almindeligt anerkendt, at statsamterne har løst deres opgaver på dette felt fuldt tilfredsstillende, og der er ikke efter regeringens opfattelse det tilstrækkelige grundlag for at antage, at en ordning, der alene åbner mulighed for en domstolsbehandling, er mere fordelagtig for befolkningen. Den forenkling, som kunne opnås ved at gennemføre domstolsbehandling i alle ægteskabssager, vedrører kun det forholdsvis lille antal sager, der i dag behandles såvel af domstolene som af statsamterne. Dette opvejes dog af, at det store flertal af ansøgerne formentlig ville føle det u hensigtsmæssigt at skulle gå til domstolene for at få formaliseret en beslutning, der er enighed om. Man kan næppe heller se bort fra risikoen for, at sagsbehandlingen ved retterne bliver tungere og mere langvarig end den administrative. Det gælder i hvert fald utvivlsomt behandlingen af klager over afgørelser i 1. instans. Nogen besparelse for borgerne eller det offentlige vil der heller ikke blive tale om. Tværtimod fører den mere formaliserede domstolsmæssige sagsbehandling – i hvert fald i anken – snarere yderligere udgifter med sig.

Også på det område, der hører under *tilsynsrådene*, har statsamterne efter regeringens opfattelse virket fuldt tilfredsstillende. Der er ikke påvist noget egnet alternativ til denne ordning, der indebærer betydelige fordele fremfor den centralisering, der efter statsamtsudvalgets ovennævnte betænkning måtte være alternativet.

For det første vil en centralisering af tilsynsopgaverne i indenrigsministeriet vanskeliggøre tilsynet, da den direkte lokale kontakt med kommune og borger bliver afskåret. For det andet vil det lokale folkevalgte element i tilsynet gå tabt ved en nedlæggelse af det regionale tilsyn. For det tredje vil en opret-

holdelse af det nuværende system sikre, at en sag kan efterprøves ved 2 instanser – lokalt og i indenrigsministeriet. Hertil kommer, at kommunerne som følge af den ændrede opgavefordeling efterhånden er kommet til at administrere en så betydelig del af de offentlige midler, at det kan vise sig hensigtsmæssigt – også lokalt – at have en statslig administration, der har mulighed for på lidt nærmere hold at følge og holde sig orienteret om kommunernes dispositioner.

Det er regeringens indtryk, at der er en udbredt politisk tilfredshed med tilsynsrådene. Det fremgik senest af debatten i folketinget i foråret 1979 om et beslutningsforslag om indførelse af »amtsombudsmænd« (Folketingstidende 1978–79 sp. 7654-70), og det er også regeringens indtryk, at amtsrådene gennem deres valg af medlemmer til tilsynsrådene viser en klart positiv indstilling til disse.

På de to hovedområder, som statsamterne varetager – og som efter gældende ret skal varetages af en statsmyndighed – er det således regeringens synspunkt, at der hverken findes bedre eller billigere løsninger end statsamterne. Dermed er den nødvendige forudsætning i og for sig til stede for, at den principielle beslutning om statsamternes opretholdelse nu kan træffes.

En konsekvens heraf er, at det ikke bliver aktuelt at overveje en ændret placering af de forskellige øvrige opgaver, statsamterne løser (civilt beredskab, indfødsret, stiftsøvrighed, stempelsager etc.), og som i tilfælde af deres nedlæggelse skulle overføres til andre, eventuelt nyoprettede, statsmyndigheder.

Endvidere indebærer beslutningen om statsamternes bevarelse, at staten fortsat har mulighed for at pålægge amtmændene og amtspersonalet i øvrigt forskellige hverv i navn og råd m. v.

En beslutning om at nedlægge statsamterne ville til sin gennemførelse givetvis have krævet et meget omfattende foreberedelsesarbejde med sigte på dels at placere opgaverne andre steder, dels at gennemføre en rimelig anbringelse af amtspersonalet og dels at foretage ændringer i en lang række love og administrative bestemmelser. Det er i sig selv ønskeligt, at der ikke bliver behov for at bruge ressourcer til et sådant arbejde.

Under forudsætning af, at den fornødne tilslutning til regeringens principbeslutning